

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci proti obžalovanému **M. F. a spol.** pre trestný čin prijímania úplatku inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 a iné na verejnom zasadnutí 30. novembra 2010 v Bratislave o odvolaniach obžalovaných M. F., A. S. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry proti rozsudku bývalého Špeciálneho súdu z 10. júla 2009, sp. zn. PK – 1 T 27/2008 takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. a/, c/, ods. 3 Tr. por. **sa** napadnutý rozsudok **zrušuje** vo výroku o vine v bode 3/ u obžalovaného M. F. a vo výroku o treste u tohto obžalovaného.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. **sa** obžalovanému M. F. **ukladá** podľa § 160a ods. 2, s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 **úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.**

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 **sa** obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody **zaraduje do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.**

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 **sa** obžalovanému zároveň **ukladá peňažný trest vo výmere 331, 94 eur.**

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený **sa obžalovanému ustanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac.**

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. **sa vec vracia** súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu u obžalovaného M. F. znovu prejednal a rozhodol.

II. Podľa § 319 Tr. por. **sa odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry a obžalovaného A. S. zamietajú.**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom samosudca bývalého Špeciálneho súdu v Pezinku rozhodol na hlavnom pojednávaní konanom 10. júla 2009 tak, že:

obžalovaný M. F.

1. dňa 19.05.2005 asi o 17.00 hod., pri výjazde na diaľnicu D1 v smere na B. od B. ako starší inšpektor 00 PZ S., OR PZ B.. počas výkonu hliadkovej služby vodičke osobného motorového vozidla zn. S. I., TEČ S., R. B., za jazdu v protismere uložil za priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 zákona č. 3 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení blokovú pokutu vo výške 1.000,- Sk (33,19 eur), avšak v rozpore s ustanovením § 85 ods. 4 citovaného zákona na pokutových blokoch nevyznačil údaje o tom, komu, kedy a za aký priestupok bola pokuta v blokovom konaní uložená, peniaze si ponechal pre vlastnú potrebu na úkor príjmov štátneho rozpočtu Slovenskej republiky.

2. dňa 22.05.2005 asi o 01.00 hod. v katastrálnom území obce B., ako starší inšpektor OR PZ B.. počas výkonu hliadkovej služby po pozitívnej dychovej skúške u vodiča osobného motorového vozidla Peugeot 205, TEČ S., J. H. žiadal 2 000 Sk a následne prijal od tohto sumu 2.200,- Sk (73,03 eur) za to, že mu umožnil bez opatrení ďalšiu jazdu v rozpore s ustanovením § 58 ods. 3 písm. a), 4 písm. c), § 59 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení, priestupok neobjasnil ani nedokumentoval a v rozpore

s ustanovením § 66 ods. 1 písm. b) zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v platnom znení nezadržal vodičovi vodičský preukaz.

3. dňa 27.12.2004 asi o 00.30 hod. v priestoroch OO PZ S., bez pokynu príslušného OČTK išiel do garáže, kde z vozidla v tom čase na OO PZ predvedenej podozrivej osoby odcudzil mobilný telefón značky S. C. IMEI X. v hodnote 8.390,- Sk (278,50 eur) a retiazku zo žltého kovu, nezistenej hodnoty, nestotožneného majiteľa.

obžalovaný A. S.

4. dňa 25.11.2004 asi o 22.30 hod. v katastrálnom území obce B., ako inšpektor OO PZ S., OR PZ B., počas výkonu hliadkovej služby, po pozitívnej dychovej skúške u vodiča osobného motorového vozidla zn. Š.Š., TEČ T., D. S., prijal od tohto sumu 2.000,- Sk (66,39 eur) za to, že mu umožnil bez opatrení ďalšiu jazdu v rozpore s ustanovením § 58 ods. 3 písm. a), 4 písm. c), § 59 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení, priestupok neobjasnil ani nedokumentoval a v rozpore s ustanovením § 66 ods. 1 písm. b) zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v platnom znení nezadržal vodičovi vodičský preukaz.

5. dňa 22.01.2005 asi o 04.05 hod. na diaľnici Dl v smere z B. na T., asi 3 km za odbočku na S., počas výkonu hliadkovej služby od vodiča motorového vozidla zn. I., TEČ B., M. M. prijal sumu 1.000,- Sk (33,19 eur) za to, že ho nepostihne za vjazd do zákazu vjazdu a v rozpore s ustanovením § 84 ods. 1, § 85 ods. 4 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení, priestupok podľa § 22 citovaného zákona ďalej nevybavoval,

6. dňa 10.03.2005 asi o 21.05 hod. v katastrálnom území obce B., ako inšpektor OO PZ S., OR PZ B., počas výkonu hliadkovej služby po pozitívnej dychovej skúške u vodiča osobného motorového vozidla zn. T. C., TEČ S., J. N. prijal od tohto sumu 4.000,- Sk (132,78 eur) za to, že mu umožnil bez opatrení ďalšiu jazdu v rozpore s ustanovením § 58 ods. 3 písm. a), 4 písm. c), § 59 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení priestupok neobjasnil ani nedokumentoval a v rozpore s ustanovením § 66 ods. 1 písm. b) zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v platnom znení, nezadržal vodičovi vodičský preukaz,

t e d a

obžalovaný M. F.**v bode 1**

v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

v bode 2

v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba žiadal a prijal úplatok a spáchal taký čin ako verejný činiteľ a ako verejný činiteľ, v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech nesplnil povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci,

v bode 3

prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak Š. nie nepatrnú,

obž. A. S.**v bodoch 4,5 a 6**

v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba prijal úplatok a spáchal taký čin ako verejný činiteľ a ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech nesplnil povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci,

čím spáchali**obž. M. F.**

v bode 1 a 2

pokračovací trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, v bode 1 podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a v bode 2 podľa § 158 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účinného do 31.12.2005,

v bode 2

trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005,

v bode 3

trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005,

obž. A. S.**v bodoch 4,5 a 6**

pokračovací trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 v jednočinnom súbehu s pokračovacím trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účinného do 31.12.2005.

Za to sa odsudzujú**Obžalovaný M. F.:**

Podľa § 160a ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005, s použitím § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005, na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 39 ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 31.12.2005 sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 mu ukladá peňažný trest vo výmere 10.000,- Sk (desaťtisíc Sk), (331,94 eur).

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený obžalovanému ustanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac.

Obžalovaný A. S.

Podľa § 160a ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005, s použitím § 35 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005, na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3(troch) rokov

Podľa § 39 ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 31.12.2005 sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 mu ukladá peňažný trest o výmere 10.000,-Sk (desaťtisíc Sk), (331,94 eur).

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, obžalovanému ustanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac.

Podľa § 83 ods. 1 písm. e) Trestného zákona sa zhabáva jeden kus bankovky nominálnej hodnoty 1.000,- Sk č. P42130369.

II.

Obžalovaný M. F. – nar. X. v B., trvalé bytom S., ul. S. X., samostatne zárobkovo činná osoba.

Obžalovaný A. S. – nar. X. v B., trvalé bytom N. D. D. pri D., ul. T., samostatne zárobkovo činná osoba.

sa podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodzujú spod skutku obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR sp. zn. VII 2 Gv 29/06 zo dňa 2. októbra 2008 pre spolupáchateľstvo k trestnému činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa §§ 9 ods. 2, 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 v jednočinnom súbehu s trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účinného do 31.12.2005, pretože nie je trestným činom, a ktorý skutok mali spáchať tak,

že

dňa 17.8.2005 v čase o 23.10 h v S. na ul. D. pri kontrole v cestnej premávke vykonávali kontrolu vodiča A. Š., nar. X., trvalé bytom Ž., ul. P., ktorý viedol osobné motorové vozidlo zn. Š. F., ev. č. B. a uviedol im, že požil alkoholické nápoje a po výzve podrobiť sa vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu dychovou skúškou, a po vykonaní tejto skúšky, vyžiadali a následne prijali úplatok 4.000,-Sk ako úplatok za nesplnenie si povinností, pretože ďalej nepokračovali v objasňovaní priestupku, pričom ich povinnosťou bolo v zmysle

§ 59 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov objasniť priestupok a v zmysle § 66 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, zadržať vodičský preukaz, vydať o jeho zadržaní potvrdenie a bezodkladne ho odovzdať príslušnému dopravnému inšpektorátu.

Proti prvostupňovému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry písomným podaním zo 17. júla 2009 v neprospech oboch obžalovaných v rozsahu výroku o oslobodení menovaných spod obžaloby ohľadom skutku v jej bode 7 (časť II. výroku rozsudku).

V následnom doplňujúcom podaní dôvodí a navrhuje nasledovné:

„Obidvaja obžalovaní boli v čase spáchania skutku policajtmi, ktorí vykonávali svoju služobnú činnosť. Z uvedeného dôvodu mali postavenie verejných činiteľov. Okrem skutku č. 7/ uvedeného v obžalobe, každý z nich bol obžalovaný z ďalších troch skutkov, z ktorých ich usvedčoval iný agent a za tieto skutky boli v tomto trestnom konaní špeciálnym súdom uznaní vinnými. Navyše agent (A. H.) vypovedal, že obžalovaní psychologicky pôsobili na vodičov, ktorých kontrolovali tak, aby navodili situáciu, ktorou sa domáhali ponúknutia úplatku, a to súčasným vypisovaním tlačiva – správa o objasnení priestupku v cestnej premávke, a súčasne vedením rozhovoru s vodičom namiesto ukončenia kontroly zákonným spôsobom.

Podľa § 117 ods. 2 Trestného poriadku agent môže provokovať ak ide o korupciu verejného činiteľa a zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že páchatel by spáchal taký trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný. Práve všetky okolnosti uvedené v predchádzajúcom odseku spĺňajú všetky zákonné znaky na provokáciu agenta v zmysle § 117 ods. 2 Trestného poriadku, a preto sa nestotožňujem s názorom, že by agent konal v rozpore so zákonom.

Navyše argumentácia súdu, že išlo o provokáciu nie je úplne na mieste, pretože agent sa pohyboval na verejne prístupnom mieste s bežným vozidlom, samotné jeho vyjadrenia, že požil alkoholické nápoje a nereagovanie na vykonanie dychovej skúšky (ktorú nakoniec vykonal, čo vyplýva predovšetkým z výsluchu agenta a zvukového záznamu), technický stav vozidla, nezapnutie bezpečnostných pásov, nie sú provokáciou. Obžalovaní, ako policajti, mali reagovať štandardným spôsobom, čo aj sčasti urobili (správa o objasnení priestupku v cestnej premávke), avšak ďalej postupovali nelogicky, viedli zbytočný rozhovor s agentom

namiesto toho, aby doriešili situáciu, keď už vypisovali správu o objasnení priestupku v cestnej premávke, nevytlačili výsledok dychovej skúšky a nakoniec zobrali úplatok a nechali agenta odísť bez potrestania, akoby k ničomu nedošlo. Obžalovaní konali tak, že navodili situáciu na ponúknutie úplatku, pričom opäť poukazujem na dokazovanie vo vzťahu ku skutkom č. 1/ až 6/.

Súhlasím s tvrdením súdu, že vykonávanie procesných úkonov políciou pri zadokumentovaní peňazí, ktoré boli odovzdané agentom ako úplatok, bolo nelogické, avšak dokazovanie v tejto časti sa venovalo len činnosti, ktorá nastala po odovzdaní peňazí ako úplatku a z dokazovania vyplýva, že peniaze boli odovzdané (výsluch agenta Š. a zvukový záznam).

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností navrhujem, aby Najvyšší súd SR podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým oslobodil obžalovaných M. F. a A. S., pretože sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, pre porušenie ustanovenia Trestného zákona, a preto, že je uložený trest neprimeraný.

Navrhujem rozhodnúť o uložení trestov tak, ako uviedol prokurátor v záverečnej reči na hlavnom pojednávaní dňa 10. júla 2009.

Keďže obidvaja obžalovaní hneď po vyhlásení rozsudku dňa 10. júla 2009 podali odvolanie, tak pokiaľ tieto odvolania neboli vzaté späť, navrhujem ich podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné.“

Odvolanie podal taktiež obžalovaný M. F. ústne do zápisnice po vyhlásení rozsudku (teda v zákonnej lehote) proti výroku o vine v odsudzujúcej časti. V následnom písomnom podaní prostredníctvom obhajcu uvádza:

„K bodu 1/ rozsudku:

vo vzťahu k svedkyni R. B. prokurátor úradu Špeciálnej prokuratúry zastavil trestné stíhanie uznesením pod sp. zn. VII 2/Gv_55/06 zo dňa 20.6.2006 z dôvodu, že sa nestal skutok. Čiže ak sa nestal skutok potom nemôže byť stíhaný ani obžalovaný M. F..

Obžalovaný M. F. skutky pod bodom II. III. popiera, podľa jeho vyjadrenia týchto sa nedopustil (vyplýva to z jeho reakcie na výpovede svedkov) a žiadnym spôsobom nebolo preukázané v jednorázovom prípravnom konaní ani na hlavnom pojednávaní, že uvedených skutkov sa dopustil.

S poukazom na vyššie skutočnosti navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (správne malo byť bývalého Špeciálneho súdu), sp. zn. PK – 1 T 27/08, zo dňa 10. júla 2009 a tomuto prikázal aby vo veci znovu konal a rozhodol.“

V dodatočne predloženom podaní obžalovaný výslovne namieta aj nepreukázanie skutku v bode 1/ výroku napadnutého rozsudku.

Súčasne uvádza, že ako príslušník Policajného zboru bol personálnym rozkazom zo dňa 30. augusta 2009 dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, nakoľko bol podozrivý z porušovania služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a následne došlo k ukončeniu jeho služobného pomeru.

Obžalovaný má za to, že jeho opakované odsúdenie by bolo porušením zákazu dvojitého postihu v zmysle Čl. 4 Protokolu 7 k Dohode o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Odvolanie podal aj obžalovaný A. S. ústne do zápisnice po vyhlásení rozsudku (teda v zákonnej lehote), a to proti výroku o vine v odsudzujúcej časti aj proti výroku o treste.

V následnom písomnom podaní prostredníctvom obhajcu uvádza:

„Skutky, ktoré sa mi kladú za vinu som nespáchal a cítim sa nevinný.

V trestnom konaní bol použitý svedok – agent A. H., ktorý bol agentom na základe príkazu sudcu Krajského súdu v Bratislava v zmysle § 88 písm. b/ ods. 1 až 5 Trestného poriadku účinného do 31.12.2005. Súd uviedol, že svedkovi uveril v celom rozsahu napriek určitým nezrovnalostiam pri popise jednotlivých skutkov.

K Skutkom č. 4/, 5/ a 6/ Svedok – agent vypovedal rozporne, jeho výpoveď nekorešpondovala s výpoveďou v prípravnom konaní. Pri výpovedi používal poznámky, pričom na doplňujúce otázky odpovedal, že si nepamätá. Svedok sa pri svojom výsluchu nepamätal na základné skutočnosti a ani na časové okolnosti. Bez použitia poznámok by nedokázal reagovať, objasniť a konkretizovať skutok. Svedok bol ovplyvnený aj poznámkami napísanými strojom, ktoré nepísal sám, ako i výpiskami údajov z dokumentov, ktorých pôvod nedokázal objasniť.

K skutku č. 4/ Navyše zo záznamu zo služby od 19.30 dňa 25.11.2004 do 07.30 hod dňa 26.11.2004, ktorý písomný dokument vypracoval svedok – agent, vyplýva, že v čase spáchania skutku (t.j. asi o 22.30) mala hliadka od 22.15 h. preverovať výtržnosti v S. bistro S.. Súd sa nevysporiadal s tým, ako je možné, že v tomto čase mali byť podľa vyjadrenia svedka – agenta v katastrálnom území B.. Poukazujem na to, že záznam zo služby vypracovával svedok H. sám. Nemal dôvod uvádzať inú obec (riešenie priestupku) ako tú, ktorý uviedol pri svojej výpovedi.

K skutku č. 6/ Podľa záznamu zo služby, ktorá sa mala konať od 19.30 h. dňa 10.03.2005 do 07.30 h. dňa 11.03.2005 a ktorý dokument sa nachádza v súdnom spise, v čase spáchania skutku (t.j. asi o 21.05 hod dňa 10.03.2005) mali členovia hliadky pracovať na pridelených písomnostiach a zároveň byť v iných obciach ako obec B., kde sa mal stať skutok. Svedok H. nemal dôvod neuviesť do záznamu, že sa nachádzali aj v obci B.. Poukazujem na to, že predmetný záznam zo služby vypracoval a podpísal sám svedok H.. Súd sa taktiež s touto skutočnosťou nevysporiadal.

Súd ma odsúdil na základe tvrdenia jediného svedka, ktorý vypovedal rozporne, v jeho výpovediach sú vážne nezrovnalosti. Neexistuje žiadny iný dôkaz, ktorý by potvrdzoval, že som sa mal dopustiť skutkov, ktoré sa mi kladú za vinu. Rozhodnutie o uznaní mojej viny a následnom uložení trestu pokladám za nesprávne a nezákonné. Rovnako nesúhlasím s ostatnými výrokmi v rozsudku, ktoré súvisia výrokmi o mojej vine. Mám za to, že hodnovernosť svedka je spochybnená a nie možné z nej vychádzať.

Na základe vyššie uvedeného navrhujem, aby súd rozsudok Špeciálneho súdu zo dňa 10. júla 2009, sp. zn. PK-1T/27/2008, zrušil a oslobodil ma spod obžaloby v zmysle § 322 ods. 3 a § 285 písm. a/ alebo b/ Trestného poriadku.“

Podaním z 22. novembra 2010 obžalovaný doplnil odvolanie. Uvádza v ňom, že sa k spáchaniu skutkov kladených mu za vinu v plnom rozsahu priznáva a svoje konanie ľutuje. Odvolanie podáva teda len proti výroku o treste (čím fakticky obmedzuje svoje priznanie sa len na skutky, z ktorých bol súdom prvého stupňa uznaný vinným).

Upozorňuje na časovú vzdialenosť od spáchania predmetných činov a uvádza, že bol už raz potrestaný tým, že po jednaniach so svojimi nadriadenými musel odísť z radov Policajného zboru, a to po predchádzajúcom polročnom pozbavení výkonu služby, spojenom s 50%-ným znížením platu.

V súčasnosti podniká na základe živnosti. Je otcom dcéry, narodenej v roku 2004 a 25. septembra 2010 uzavrel manželstvo, na dôkaz čoho predkladá príslušné doklady. Doložil tiež prehľad o odmenách a trestoch z doby služby v Policajnom zbore, z ktorého vyplýva časté porušovanie služobných povinností.

Najvyšší súd ako odvolací súd podľa § 315 Tr. por., keďže nezistil dôvod na zamietnutie odvolania alebo zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 1 alebo 3 Tr. por., preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Chybu z naposledy uvedenej kategórie (t.j. použiteľnú pre podanie dovolanie) zistil odvolací súd v jednom prípade, a to vo vzťahu ku skutku v bode 3/ výroku rozsudku (ako je uvedené ďalej).

Záver preskúmania napadnutého rozsudku sú nasledovné:

Odvolanie obžalovaného M. F.

Pokiaľ ide o skutok v bode 1/, odvolateľ namieta, že ak sa podľa dotknutého uznesenia prokurátora skutok z 19. mája 2006 nestal, nemôže byť zaň stíhaný ani on.

K tomu je potrebné uviesť, že súd v prejednávanej trestnej veci proti obžalovanému F. nepreskúmava meritórne rozhodnutia vydané v iných konaniach, z hľadiska rozhodovania

o vine však nimi zároveň nie je bezprostredne ani sprostredkované viazaný (§ 7 Tr. por.).

Rozhodnutie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry z 20. júna 2006 sa týka skutku, ktorý by bol (pri dokázaní vzájomnej korupčnej aktivity) žalovateľný spoločne pre poskytovateľa i prijímateľa úplatku, eventuálne návodcu a priameho páchatel'a trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa (ak by k návodu došlo). Ide o tú istú udalosť, ktorá tvorí podstatu skutku, žalovaného v oboch veciach.

Skutok je však v každej z nich formulovaný vždy z hľadiska konania tej – ktorej obvinenej osoby a len na ňu sa vzťahujú účinky právoplatného rozhodnutia o vine vo vzťahu k tomuto skutku. To platí aj pokiaľ ide o prekážku právoplatne rozhodnutej veci (§ 9 ods. 1 písm. e/ Tr. por.), a to rovnako ako pre samostatne vedené konania, tak aj pre prípad, ak by obaja obvinení boli stíhaný spoločne, či už ako spolupáchatelia, vo vzťahu účastníka k páchatel'ovi, alebo ako páchatelia, ktorých konanie na seba navzájom nadväzuje (aj z hľadiska aktuálnej judikatúry najvyššieho súdu Slovenskej republiky prekážka „rei iudicatae“ sa viaže vždy na osobu obvineného pre ten istý skutok, z tohto dôvodu uvedenú prekážku môže vytvoriť len právoplatný rozsudok súdu alebo právoplatné rozhodnutie o zastavení trestného stíhania určitej konkrétnej osoby).

Zastavenie trestného stíhania proti R. B. teda nijako nebráni odsúdeniu obžalovaného F. a hodnotenie dôkazov orgánmi činnými v trestnom konaní, resp. súdom v každej z oboch dotknutých vecí je autonómne, riadiace sa kritériami § 2 ods. 12 Tr. por.

Z hľadiska vyššie uvedených okolností však možno konštatovať, že medzi oboma rozhodnutiami je podľa ich skutkových výrokov aj odôvodnení obsahová zhoda, týkajúca sa priebehu konania zainteresovaných osôb tak, že R. B. síce poskytla sumu 1000 Sk, ale v domnení, že ide o F. jej udelenú pokutu. Tomu malo z dôvodu nedostatku subjektívnej stránky pri trestnom čine podplácania zodpovedať zastavenie trestného stíhania z dôvodu podľa § 215 ods. 1 písm. b/ (nie a/) Tr. por. Ako však už bolo uvedené, súd predmetné rozhodnutie prokurátora revidovať nemôže a v konečnom dôsledku jeho právne účinky (z hľadiska negatívneho rozhodnutia o vine R. B.) zodpovedajú výsledku trestného stíhania obžalovaného F., t.j. popisu a právnej kvalifikácii skutku v bode 1/.

Pokiaľ ide o skutky v bode 2/ a 3/(a v súvislosti s doplneným odvolaním aj v bode 1), odvolateľ všeobecne namieta, že mu ich spáchanie nebolo dokázané.

Je však dostatočne usvedčený vykonanými dôkazmi tak, ako to odôvodňuje rozsudok súdu prvého stupňa, najmä pokiaľ ide o zvukové záznamy, ktoré pochybnosť o konaní obžalovaného vylučujú a dostatočne preukazujú i jeho celkový prístup k výkonu policajnej služby.

To platí aj o skutku v bode 1/, a to aj bez použitia záznamového zariadenia. Podľa údajov agenta tu totiž bola stotožnená skutočne na mieste a v čase činu prítomná vodička, čo jeho (agentovu) vierohodnosť potvrdzuje.

Ako už bolo uvedené a ako vyplýva z popisu skutku vo výroku rozsudku, pri sumarizácii skutkových zistení bola rešpektovaná zásada „in dubio pro reo“ a skutok v bode 1/ bol vymedzený tak, že sa neuplatnila prísnejšia z oboch použiteľných právnych kvalifikácií, a to ako trestného činu prijímania úplatku.

Pokiaľ ide o námietku uplatnenú v doplnenom odôvodnení odvolania zameranú na porušenie zákazu dvojitého postihu, táto tiež nie je dôvodná.

Predovšetkým podľa oznámenie Okresného riaditeľstva PZ Pezinok, ktorým najvyšší súd dokazovanie doplnil, obžalovaný ukončil služobný pomer dňom 31. augusta 2006, a to uvoľnením na vlastnú žiadosť podľa § 191 ods. 1 zákona č. 75/1998 Z.z. v znení neskorších predpisov o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVJS a ŽP.

Dočasné pozastavenie výkonu štátnej služby podľa § 46 tohto zákona je len dočasným zabezpečovacím opatrením, ktoré samo-osebe nemá povahu sankcie. V prípade trestného stíhania je štandardným riešením, obdobným z hľadiska tohto inštitútu aj u iných zamestnaní v štátnej službe a v širšom rozsahu v štátnych orgánoch (napr. sudcovia a prokurátori).

Ako vyplýva zo služobného hodnotenia obž. F., toto dočasné pozastavenie trvalo od 30. augusta 2005 do 28. februára 2006, kedy bolo ukončené a následne bol menovaný uvoľnený so služby tak, ako je uvedené vyššie.

Aj keby však ku prepusteniu alebo ku postihu v rámci disciplinárnej právomoci u príslušníka PZ v súvislosti s predmetom jeho trestného stíhania (skutkom) došlo, platí nasledovné:

Zásada ne bis in idem, teda právo nebyť súdený alebo potrestaný dvakrát za ten istý skutok, je podľa Trestného poriadku vyjadrená aj v ustanovení § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého trestné stíhanie nemožno začať a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva, pričom v tomto smere treba vychádzať z čl. 153 a 154 c Ústavy Slovenskej republiky a čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa čl. 4 Protokolu 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že jednoznačná a dlhodobá nemenná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd dopadá tak na činy kvalifikované vnútroštátnym právom ako trestné činy, tak i na činy ním kvalifikované ako priestupky, prípadne iné správne delikty a výnimočne i disciplinárne delikty. Európsky súd pre ľudské práva sa nepriklonil k záveru, že zákaz ne bis in idem je obmedzený na trestné konanie, keďže z hľadiska uplatnenia tejto zásady označil za rozhodujúcu totožnosť skutku a nie totožnosť právnej kvalifikácie.

Pre čl. 4 Protokol č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd má však zásadný význam povaha daného činu, pretože tento článok nepochybne dopadá na všetky činy naplňajúce znaky trestného činu a bráni dvojitému stíhaniu a potrestaniu za tieto trestné činy. Na druhej strane sa nevzťahuje na všetky menej závažne činy, kvalifikované našim právnym poriadkom ako priestupky alebo iné správne delikty, prípadne ako disciplinárne delikty.

Vzhľadom na špecifické ponímanie činu podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd možno zásadu ne bis in idem vzťahovať iba na tie činy kvalifikovateľné správnymi prípadne inými príslušnými orgánmi ako menej závažné činy, teda priestupky,

prípadne iné správne delikty a výnimočne i disciplinárne delikty, ktoré majú trestnoprávnu povahu, pričom povaha deliktu sa v tomto smere posudzuje tak z hľadiska chráneného záujmu (či ide o záujem všeobecný alebo partikulárny), z hľadiska adresáta normy (či je norma adresovaná všetkým občanom alebo len skupine osôb so zvláštnym statusom) a z hľadiska účelu a typu sankcie (či má represívny charakter).

Nie je porušením zákazu dvojitého postihu za ten istý čin (*ne bis in idem*) v zmysle čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď obvinený ako príslušník policajného zboru bol jednak postihnutý v disciplinárnom konaní za to, že si ako člen hliadky počas kontroly v cestnej premávke svedomito neplnil úlohy, ktoré mu boli uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených a jednak pre ten istý skutok v trestnom konaní odsúdený za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. za to, že v úmysle zadovážiť sebe majetkový prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, keďže v prípade jeho disciplinárneho previnenia ide z hľadiska všeobecného záujmu a z hľadiska adresáta normy o delikt osoby so zvláštnym statusom, týkajúci sa partikulárneho záujmu, teda v tomto prípade sa nejedná o trestnú vec v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uvedené platí bez ohľadu na formu postupu, ktorým bola dotknutej osobe sankcia uložená podľa zákona č. 73/1998 Z.z. (výkon disciplinárnej právomoci, alebo rozhodnutie o prepustení) a bez ohľadu na zaradenie postihu pod hmotnoprávny titul podľa tohto zákona (disciplinárne opatrenie podľa § 53 alebo prepustenie podľa § 192 ods. 1 písm. e/). Vždy ide o sankčné ustanovenie, jeho použitie však nezakladá postih v trestnej veci z hľadiska aplikácie Dohovoru.

Navyše, odsúdenie za úmyselný trestný čin vyvoláva právnu nemožnosť ďalšej služby v Policajnom zbore, ktorej výrazom je prepustenie policajta zo štátnej služby podľa § 192 ods. 1 písm. f/ vyššie uvedeného zákona. Ak bol tento postup použitý už predbežne na základe § 192 ods. 1 písm. e/ cit. zák. (z dôvodu, resp. pod titulom porušenia služobných povinností), nie je predmetom tohto konania jeho preskúmavanie. Je však vylúčené hodnotenie odsúdenia a prepustenia zo štátnej služby príslušníka PZ ako dvojitého trestného postihu, keďže by k tomuto prepusteniu po právoplatnom odsúdení za úmyselný trestný čin (čo je dovŕšené týmto rozsudkom) aj tak (ako ku sekundárnemu právnemu následku spáchania

tohto činu) došlo (rovnako ako ku strate bezúhonnosti z hľadiska možnosti stať s policajtom v zmysle § 14 ods. 1 písm. a/, ods. 2 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ). Takto je tomu opäť i v právnom režime ďalších povolání súvisiacich s činnosťou štátnych orgánov (ako príklad možno rovnako uviesť sudcov a prokurátorov).

Zákonu by zodpovedala i právna kvalifikácia skutkov v bode 1/ až 3/ výroku napadnutého rozsudku a bezvýnimočne to platí o skutkoch v bode 1/ a 2/, vrátane odôvodnenia použitia dotknutých ustanovení Trestného zákona.

Pri dôkaznom postupe, ktorého účelom bolo zistenie hodnoty mobilného telefónu u skutku v bode 3/ však došlo k už vyššie naznačenej chybe. ňou sa stalo vykonanie dôkazu, na ktorom je rozhodnutie z hľadiska možnosti kvalifikovať skutok ako trestný čin založené, nezákonným.

Stalo sa tak navyše v hraničnej situácii rozlíšenia trestného činu od priestupku, od čoho závisí v konečnom dôsledku i uplatnenie asperačnej zásady pri ukladaní trestu.

Rozdiel zistenej škody (278,50 eur) oproti malej škode podľa § 125 ods. 1 súčasne účinného Trestného zákona (266 eur) je totiž len 12,50 eur. Ak by táto hranica nebola prekročená, uplatnil by sa § 2 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov, a to bez ohľadu na kvalifikáciu skutkov v bodoch 1/ a 2/ podľa Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006. Ide totiž o viacčinný súbeh pokračovacieho trestného činu, spáchaného v bodoch 1/ a 2/ (jednotiacim prvkom čiastkových útokov je tu okrem objektívnej a subjektívnej súvislosti i spoločná právna kvalifikácia trestného činu podľa § 158 ods. 1 použitého Trestného zákona tak, ako to zodpovedá jeho ustanoveniu § 89 ods. 19, na čom nič nemení právna kvalifikácia podľa § 160a ods. 1, 2 tohto zákona len u skutku v bode 2/) a trestného činu v bode 3/, ktorý by však bol do výšky škody pri trestnom čine krádeže a teda hodnote mobilného telefónu do výšky 266 eur len priestupkom (a nie trestným činom krádeže podľa § 212 ods.1 súčasne účinného trestného zákona).

V tejto situácii bolo potrebné dokazovaniu výšky škody venovať osobitnú pozornosť.

Mobilný telefón bol ohodnotený spôsobom podľa § 143 ods. 1 veta posledná Tr. por., teda písomným potvrdením.

To by bolo možné v zásade akceptovať, pokiaľ by v zmysle tohto ustanovenia neboli dané pochybnosti o správnosti potvrdenia, resp. ak by tieto pochybnosti boli zákonným spôsobom odstránené. Inak je totiž potrebné prikročiť k objasňovaniu skúmanej otázky vyššou formou odbornej činnosti podľa § 141 Tr. por. alebo pribratím znalca podľa § 142 Tr. por.

Ocenenie mobilného telefónu ako také nie je zložitou objasňovanou skutočnosťou, pri jej vysokom kvalifikačnom význame v prejednávanej veci a popísanej hraničnej právnej situácii je však na mieste opätovne zdôrazniť jej závažnosť.

Potvrdenie od dvoch (zrejme) predajcov mobilných telefónov alebo servisných firiem (č.l. 59-60) nie je doložené údajmi o organizácii, ktorá má byť v súlade s požiadavkami § 141 ods. 3 Tr. por. špecializovaná na príslušnú činnosť.

Predovšetkým však nie je v žiadnom z potvrdení uvedená osoba, ktorú možno vypočúť ako svedka k jeho obsahu, čo je zákonnou náležitosťou a podmienkou použiteľnosti takéhoto dôkazu.

Obžalovaný vinu u skutku v bode 3/ v celom rozsahu popiera, čo sformoval do takto vyjadrenej odvolacej námietky. V konaní musí byť dokázané nielen spáchanie skutku konkrétnou osobou, ale aj všetky zákonné znaky predmetného skutku ako trestného činu. Z tohto hľadiska potom bolo (a v ďalšom priebehu konania na súde prvého stupňa bude) potrebné vyššie uvedený svedecký výsluch (§ 142 ods. 3 Tr. por.) vykonať (ak to bude z hľadiska zabezpečenia príslušných osôb vystaviteľmi potvrdení možné), keďže pochybnosti o správnosti potvrdenia je nutné konštatovať.

Okrem unifikovaného textu, ktorý má pochádzať od dvoch rozdielnych firiem (spoločností s ručením obmedzeným), ide najmä o jeho finálny záver, učinенý „po zhodnotení všetkých ukazovateľov požadovanej veci.“ Tým je odôvodnenie ocenenia mobilného telefónu vyčerpané.

Podľa § 126 ods. 1 Tr. zák. (rovnako podľa § 89 ods. 14 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006) pri určení výšky škody sa vychádza z ceny, za ktorú sa vec, ktorá bola predmetom útoku, v čase a v mieste činu obvykle predáva. Ak výšku škody nemožno takto

zistiť, vychádza sa z účelne vynaložených nákladov na obstaranie rovnakej alebo obdobnej veci alebo na uvedenie veci do predošlého stavu.

Pre záver o relevantnom skutkovom zistení súdu musí byť dostatočne objasnené, ako sa s parametrami ceny v zmysle kritérií tohto ustanovenia vystaviteľ potvrdenia (týkajúceho sa podľa ostatných vykonaných dôkazov zrejme už používaného telefónu - v potvrdení je len tzv. číslo IMEI) odborne vysporiadal.

Nie je v súčasnom štádiu dokazovania napríklad zrejmé, či išlo o telefón ako typ i konkrétny kus nový alebo kratšie či dlhšie používaný, aký je jeho technický stav, aká bola cena tohto typu telefónu na trhu ako nového v čase činu a či pri určení ceny bola braná do úvahy amortizácia zodpovedajúca dobe používania, alebo či ide len o cenu, ktorú by predajca vystavujúci potvrdenie v čase činu sám použil.

Odôvodniť dôkazné určenie výšky škody v súlade so zákonom ako kvalifikačného momentu bude potom úlohou súdu.

Na základe týchto nedostatkov najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine u skutku v bode 3/ (a v nadväznosti na to i vo výroku o treste u obžalovaného F.) pre chyby konania pri objasňovaní veci a s nimi spojené pochybnosti a správnosti skutkových zistení napadnutého rozsudku, a to v zmysle ustanovení označených vo výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu.

Najvyšší súd zároveň rozhodol o treste za trestné činy spáchané v rozsahu výroku o vine napadnutého rozsudku, ktorý zostal rozsudkom odvolacieho súdu u obžalovaného F. nedotknutý, teda pokiaľ ide o skutky v bode 1/ a 2/ tohto výroku. Na základe správne zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie, ktorú správne použil i odôvodnil súd prvého stupňa ukladal najvyšší súd trest ako úhrnný podľa § 35 ods. 1 Tr. zák., a to v rámci sadzby, prináležiacej ku prísnejšie trestnému z oboch trestných činov, spáchaných v jednočinnom súbehu, teda trestnému činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006.

Pri zohľadnení najmä predchádzajúcej netrestanosti bolo primerané kritériám §§ 23, 31 ods. 1, 33 písm. g/ a 34 písm. i/ použitého Trestného zákona uložiť obžalovanému trest odňatia slobody na spodnej hranici zákonom ustanovenej sadzby, teda vo výmere troch rokov.

Zaradenie do prvej nápravovýchovej skupiny vyplýva z § 39a ods. 1 Tr. zák., a to na základe predchádzajúcej netrestanosti.

Pokiaľ ide o uloženie peňažného trestu a náhradného trestu odňatia slobody, možno odkázať na vo výroku tohto rozsudku použité ustanovenia a odôvodnenie napadnutého rozsudku (pre obsahovú zhodnosť dotknutých výrokov oboch týchto rozsudkov).

Pokiaľ ide o skutok v bode 3/ výroku napadnutého rozsudku, najvyšší súd vrátil vec Špecializovanému trestnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Bude povinnosťou súdu prvého stupňa riadiť sa v ďalšom priebehu konania pokynmi, obsiahnutými v predchádzajúcej časti textu.

Ak sa doplnením potrebných údajov a svedeckými výsluchmi neodstránia pochybnosti o správnosti písomných potvrdení, bude potrebné postupovať podľa zákona s využitím znaleckého dokazovania tak, ako je (taktiež) uvedené vyššie.

Mobilný telefón je ako vecný dôkaz k dispozícii a bol takto prezentovaný na hlavnom pojednávaní, známa je i totožnosť domnelého majiteľa (v čase predchádzajúcom času činu zadržaný a obvinený D. C.). Je teda dostatok podkladov, resp. informačných zdrojov pre eventuálne znalecké skúmanie.

Ak výška škody nepresiahne hranicu 266 eur, nepôjde pri skutku v bode 3/ o trestný čin. Ak áno, na právnej kvalifikácii skutku, výške trestnej sadzby pri (v týmto rozsudkom vyvolanej procesnej situácii) ukladaného súhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 použitého Trestného zákona a okolnostiach podmieňujúcich rozhodovanie o druhu a výmere uloženého trestu sa oproti pôvodnému rozhodovaniu súdu prvého stupňa nič nezmení.

Odvolanie obžalovaného A. S.

Pôvodne podané odvolanie sa týka uznania viny u skutkov v bode 4/ až 6/ výroku napadnutého rozsudku a formulované je aj vo vzťahu k výroku o treste.

Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa výpovede agenta, je potrebné uviesť, že nemožno očakávať a bolo by neprirodzené, keby si agent vzhľadom k časovému odstupu a množstvu zákrokov pri výkone spoločnej služby pamätal na tieto udalosti podrobne. Podstatou plnenia jeho úlohy bolo oznámenie základných údajov, ktoré uviedol do prvotných poznámok, odovzdaných styčnému dôstojníkovi. Na ich základe boli potom stotožnené osoby priestupcov, poskytujúcich úplatok a nimi skutočne používané vozidlá (u skutku v bode 5/ navyše vozidlo na sv. M. ako prevádzkovateľa ani evidované nebolo, vykonával však na ňom skutočne rozvoz pečiva).

Z týchto troch vodičov boli už dvaja právoplatne odsúdení za podplácanie, a to trestným rozkazom, proti ktorému nepodali odpor, trestné stíhanie vo veci J. N. (skutok 6/) bolo skončené právoplatne oslobodzujúcim rozsudkom, avšak zo špecifických dôvodov nedodržania totožnosti žalovaného skutku oproti uzneseniu o vznesení obvinenia.

Čo sa týka namietaných poznámok, ktoré si svedok priniesol na hlavné pojednávanie, zákon s používaním poznámok pri svedeckej výpovedi priamo počíta (§ 138 a § 123 ods. 1 Tr. por.).

Pred výsluchom svedok vysvetlil, o aké poznámky ide. Rukou písaný text, svedkom zostavený podľa správ styčného dôstojníka, ktoré zase odrážajú obsah prvotných poznámok agenta a ktoré agent následne korigoval a signoval, mu bol pri výsluchu ponechaný (týka sa skutkov 1/ až 3/, teda obžalovaného F.), a následne bol pripojený k zápisnici do súdneho spisu.

Strojom, resp. tlačným písmom písaný text predstavovali podľa vysvetlenia svedka priamo správy styčného dôstojníka, zostavované vyššie uvedeným spôsobom a týka sa skutkov 4/ až 6/, teda obžalovaného S.. Tieto doklady svedok odovzdal na výzvu samosudcovi pred výsluchom, teda pri výpovedi mu k dispozícii neboli, a taktiež sú pripojené v súdnom spise (č.l. 922 – 923).

K namietaným záznamom zo služby, vypracovanými H., týkajúcim sa skutkov v bode 4/ a 6/ najvyšší súd uvádza, že naozaj v nich nie sú uvedené údaje o kontakte policajnej hliadky s dotknutými osobami (S., N.) a mieste, kde k predmetným udalostiam došlo. Ide však o tú istú, vozidlom pri hliadkovej činnosti ľahko dostupnú lokalitu (katastrálne územie obce B.), teda ani táto okolnosť spáchanie trestnej činnosti nijako nespochybňuje.

Naopak, bolo by popretím plnenia úlohy agenta, ak by svedok H. zapisoval do služobných hlásení predmetné udalosti, v ktorých skutkovo spočíva ním odhaľovaná a dôkazmi dokumentovaná trestná činnosť. Tá bola predmetom jeho prvotných poznámok, ktoré odovzdával styčnému dôstojníkovi.

Čo sa týka všeobecne formulovanej námietky nedokázania obžalovanému trestnej činnosti, tu možno odkázať na odôvodnenie napadnutého rozsudku doplnené reakciou na odvolacie námietky v predchádzajúcej časti textu (to sa týka i právnej kvalifikácie skutkov v bode 4/ až 6/ výroku rozsudku).

Vyššie uvedené závery sa stali nadbytočnými po doplnení odvolania obžalovaným S.. Vzhľadom k rozsahu revízneho princípu podľa § 317 ods. 1 Tr. por. je takáto zmena v zmysle faktického zúženia predmetu odvolania (len na výrok o treste) prípustná, aj keď sa neprejaví procesným rozhodnutím (nejde o vzatie odvolania späť, nakoľko odvolanie vo zvyšnom rozsahu je stále aktuálne z hľadiska preskúmania ním naďalej napadnutého výroku odvolacím súdom, a to výroku o treste).

Najvyšší súd teda predchádzajúce úvahy prezentuje pre dokreslenie riešenej problematiky, súvisiacej s nadväzujúcou otázkou rozhodovania o treste.

Obžalovaný podal odvolanie proti tomuto výroku (o treste) bez bližšieho odôvodnenia.

Pokiaľ ide o tento výrok, trest bol uložený v rámci zákonnej sadzby, a to na jej spodnej hranici. To z hľadiska jeho primeranosti odráža predchádzajúcu netrestanosť obžalovaného, a to napriek systematickej pokračovacej trestnej činnosti, zároveň páchanej obžalovaným v jednočinnom súbehu dvoch trestných činov (jeden čin je tu tvorený troma čiastkovými útokmi).

Z hľadiska doplneného odvolania obž. S. platí o otázke dvojitého postihu to, čo u obž. F., pričom chronológia skončenia štátnej služby policajta sa u nich zhoduje. V tomto prípade obž. S. sám na hlavnom pojednávaní vo vyjadrení k služobnému hodnoteniu aj v podanom odvolaní potvrdil, že po opätovnom nástupe služby (po ukončení jej predchádzajúceho dočasného pozastavenia) opustil Policajný zbor sám.

V konečnom dôsledku, pokiaľ ide o požiadavku uloženia trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu, toto nie je možné vzhľadom na minimálnu výšku sadzby trestu odňatia slobody pri trestnom čine prijímania úplatku (tri roky) a ustanovenie § 58 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006, ktoré predpokladá možnosť podmieneného odkladu výkonu len pri treste odňatia slobody neprevyšujúcom dva roky.

Podľa § 51 ods. 1 súčasne účinného Trestného zákona ide z hľadiska možnosti podmiennečne odložiť výkon trestu o hranicu troch rokov, prijímanie úplatku verejným činiteľom je však v osobitnej časti tohto zákona sankcionované minimálne piatimi rokmi trestu odňatia slobody (§ 329 ods. 2 Tr. zák.). Z hľadiska pravidla o časovej účinnosti (§ 2 ods.1 Tr. zák.) nie je možné ustanovenia oboch dotknutých zákonov (140/1961 Zb. a 300/2005 Z.z.) pri ukladaní trestu kombinovať, možno použiť len jeden z nich. V tomto prípade je to Trestný zákon v znení účinnom v čase spáchania činu, keďže neskôr účinný zákon nie je pre páchatel'a priaznivejší (práve naopak).

Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody podľa § 40 ods. 1 tohto zákona (účinného do 1. januára 2006) nemožno použiť, nakoľko okolnosti prípadu ani pomery páchatel'a nijako výnimočne otázku ukladania trestu neovplyvňujú (podnikanie, otcovstvo a uzavretie manželstva za daných konkrétnych okolností takouto výnimočnosťou nie sú).

Rovnako je tomu z hľadiska ustanovenia § 39 ods. 1 súčasne účinného Trestného zákona, teda ani toto ustanovenie nečiní „nový“ zákon pre páchatel'a priaznivejším.

Na základe uvedených okolností bolo odvolanie obžalovaného S. zamietnuté ako nedôvodné.

Odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry

Tu je potrebné súhlasiť s odôvodnením odvolania v tom smere, že provokáciu agenta pri korupcii verejného činiteľ'a (teda aj dopravného policajta pri riešení priestupku) v právnom režime podľa § 88b ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2010 (rovnako podľa § 117 ods. 2 Tr. por. v súčasnej účinnom znení) je možné použiť. Taktiež v tom, že úvodná časť konania agenta, spočívajúca v predstieraní spáchania priestupku ešte provokáciou nie je, je len kontrolou plnenia služobných povinností dotknutých osôb.

Je však potrebné súhlasiť aj s výsledkom úvah súdu prvého stupňa pri hodnotení dôkazov na čl. 20 a 21 v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré vyznievajú v tom smere, že prevzatie peňažných prostriedkov obžalovanými od agenta dokázané nebolo.

Samotný zvukový záznam preukazuje len agentovu snahu policajnej hliadke 4000Sk poskytnúť, akceptácia tejto ponuky a teda ani prevzatie bankoviek zvukovo zachytené (v závere záznamu, obsahujúceho ponuku) nebolo. V tomto rozsahu teda nie je možné rozlíšiť, či prepustenie vodiča bez priestupkového postihu (ak ku nemu vôbec malo dôjsť) nie je výsledkom púhej benevolencie, resp. laxného prístupu k plneniu služobných povinností.

Agent Š. bol pritom použitý nie ako kolega v policajnej hliadke monitorujúci výkon služby podozrivej osoby dlhodobo (čo zodpovedá použitiu agenta H.), ale ad hoc ako provokujúci úplatca (ponuka úplatku už totiž provokáciou je). Nedostatočná výpovedná hodnota zvukového záznamu teda mohla a mala byť doplnená zaistením na tento účel pripravených bankoviek po zadržaní obžalovaných, ku ktorému došlo po ukončení ich komunikácie a kontaktu s agentom.

Bankovky však u osôb oboch zadržaných neboli nájdené, pričom podľa zápisnice o zadržaní, podpísanej zasahujúcimi policajtmi u nich bola robená osobná prehliadka. V tejto situácii nemôžu obstáť tvrdenia niektorých svedkov o priebehu úkonu tejto prehliadky, ktorá mala spočívať len vo vykladaní predmetov obžalovanými z vrecák a opäť je potrebné súhlasiť s odvolaním prokurátora, že postup pri zásahu bol nelogický.

Predmetné bankovky neboli nájdené ani vo vozidle, a to napriek jeho za účasti policajného technika vykonanej obhliadke po zadržaní obžalovaných. Keďže toto vozidlo bolo za účasti inšpekčných dôstojníkov a ďalších dvoch zasahujúcich policajtov (a bez osôb obžalovaných) jednak prevážané na OO PZ S., a tam následne aj preparkované do garáže, nájdenie na provokáciu použitých peňazí v závere popísaného priebehu udalostí operatívnym pracovníkom inšpekčnej služby medzi sedadlami vodiča a spolujazdca (v predtým už prehladanom vozidle) nemôže nevyvolať pochybnosti o postupe policajných orgánov (a to práve pri zvukovom nepodchytení prevzatia úplatku agentom).

O porušení služobných povinností obžalovanými by bolo možné uvažovať aj z hľadiska samotného prepustenia vodiča bez priestupkového postihu, čomu by zodpovedal obžalobou kvalifikovaný trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa. Na rozdiel od korupcie

však vo vzťahu k tomuto trestnému činu provokácia podľa vyššie uvedených ustanovení Trestného poriadku, upravujúcich použitie agenta, prípustná nie je. Vyprovokované konanie teda v takomto prípade nemôže byť uvedeným trestným činom.

To platí aj v prejednávanej veci, keďže zo zvukového záznamu je zrejmé avizovanie postihu voči vodičovi zasahujúcimi policajtmi, ktorých však agent intenzívne nahováral na protiprávnu zhovievavosť, čo podporoval prosbami osobného charakteru a následne aj ponukou úplatku (aj keď jeho prijatie nebolo dokázané).

Na vyššie popísanej trestnoprávnej irelevancii činu nič nemení okolnosť, že pri skutkoch tejto kategórie by inak (pri absencii provokácie) išlo o jednočinný súbeh oboch dotknutých trestných činov. Ak by bola agentova provokácia úspešná, aplikačným riešením by bolo použitie kvalifikácie skutku len ako trestného činu prijímania úplatku, teda pri jeho nekvalifikovaní aj ako trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, spáchaného v jednočinnom súbehu.

Súd prvého stupňa teda postupoval správne, keď oslobodil obžalovaných spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por., keďže žalovaný skutok nie je trestným činom. Najvyšší súd v pozícii odvolacieho súdu len sčasti upravil a sčasti doplnil odôvodnenie oslobodzujúceho výroku rozsudku a odvolanie prokurátora, smerujúce voči tomuto výroku ako nedôvodné zamietol.

Len na dôvažok je potrebné dodať, že ak agent nebol v kritickom čase ovplyvnený alkoholom, čo mal podľa jeho výpovede potvrdiť i výsledok obžalovanými vykonanej dychovej skúšky, tak konanie menovaných, spočívajúce v prepustení vodiča (ktorý mal práve ovplyvnením alkoholom pravidlá cestnej premávky porušiť) bez priestupkového postihu (v čom spočíva podstata žalovaného skutku), nemôže byť trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa. Bezúplatné tolerovanie iného možného, agentom s obžalovanými komunikovaného, nezávažného priestupku (nezapnutý bezpečnostný pás), by z hľadiska materiálne korektívu (§ 3 ods. 4 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006) aj bez ohľadu na predchádzajúcu časť odôvodnenia tohto rozsudku nebolo trestným činom.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2010

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v.r.
predseda senátu

Vyhotovil: JUDr. Libor Duľa

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková